

Arrest

nr. 156 044 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande het voorzichtigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 21 en 62 van de vreemdelingenwet kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot machtsoverschrijding en de artikelen 3 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande de aangevoerde machtsoverschrijding dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting niet verder ingaat, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Zij stelt dat er geen enkel onderzoek gebeurde naar de mogelijke negatieve gevolgen van een gebeurlijke terugleiding, dat dit niet enkel een zeer denigrerende handeling betreft, maar dat zij door de verplichte terugkeer ook verwordt tot een gecriminaliseerde persoon, zonder ook maar enig onderzoek naar de gevolgen hiervan op haar persoon en haar relatie. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een termijn voor vrijwillig vertrek voorziet, zodat van een terugleiding en een verplichte terugkeer geen sprake is. De verzoekende partij brengt ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daar waar zij verwijst naar haar relatie en stelt dat met haar kind en huwelijk geen rekening werd gehouden, zet zij niet uiteen op welke manier dit in het licht van voormeld artikel 3 relevant zou zijn, en verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Aangaande voormeld artikel 8 beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar echtgenoot en hun gemeenschappelijk kind, die beiden verblijfsrecht in België hebben. Zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden bij de evaluatie van de noodzaak tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 5 december 2014 aan de burgemeester van Herzele met betrekking tot een ingediende aanvraag om verblijf in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet (het betreft een aanvraag gezinshereniging) meedeelde dat de verzoekende partij niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, dat de wet hem toestaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter en vraagt om, indien hij de 15ter betekent, eveneens het thans bestreden bevel te betekenen. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezinssituatie, gezien uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde het bestreden bevel niet op zichzelf heeft genomen, maar slechts instructie gaf tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer ook een bijlage 15ter in het kader van de aanvraag gezinshereniging werd afgeleverd. De Raad merkt op dat enige bijlage 15ter niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Daarnaast kan er nog op gewezen worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar echtgenoot en kind gerechtigd zijn in België te verblijven en niet verplicht kunnen worden naar het buitenland te gaan. De verzoekende partij zet op deze manier echter niet uiteen op grond waarvan het onmogelijk zou zijn het gezinsleven elders verder te zetten. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Ook zet zij niet uiteen waarom er geen redelijke kansen zouden zijn dat het gezin normale contacten en relaties kan uitbouwen in geval van terugzending. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op een concreet privéleven en/of de schending ervan beroept de verzoekende partij zich niet. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet belet dat de verzoekende partij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in het kader van gezinshereniging van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij de aandacht wenst te vestigen op het feit dat op het ogenblik van het afleveren van het bevel ook een onontvankelijkverklaring van een aanvraag met

betrekking tot gezinshereniging (zij bevestigt dat deze geen voorwerp is van huidige procedure) werd genomen. Op het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geen enkele evaluatie gemaakt van het gezinsleven, er is geen rekening gehouden met het feit dat zij twee weken ervoor op het punt stond te bevalen, toch werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De verzoekende partij stelt dat niet enkel bij de 15ter, maar ook bij het bevel om het grondgebied te verlaten met dit element moet rekening gehouden worden.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking en stelt dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de inhoud ervan, te meer daar wordt voorbijgegaan aan de werkelijke draagwijdte van de formele motiveringsplicht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die geenszins impliceren dat uitdrukkelijk moet gemotiveerd worden aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde elementen.

2.2 De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar de bijlage 15ter (waarvan ze zelf erkent dat deze – zoals in de beschikking van 6 augustus 2015 reeds gesteld – niet het voorwerp van huidige procedure uitmaakt) en stelt dat op het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele evaluatie wordt gemaakt van het gezinsleven en de geboorte van haar kind. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 6 augustus 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE